



MATTHEÛS

12:38-42

Het teken van Jona en Jezus' verblijf van drie dagen en drie nachten in het graf.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/mattheus/12-38-42

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	De vraag om een teken uit ongeloof	3 min	3
2	Tekenen als bevestiging van Gods woord	4 min	4
3	Waarom wonderen ongeloof niet genezen	5 min	7
4	Het teken van Jona en de bekering van Ninevé	6 min	9
5	Drie dagen en drie nachten in het graf	6 min	12
	Om verder te lezen		14

1

De vraag om een teken uit ongeloof

Ik sla Mattheüs hoofdstuk 12 op en begin te lezen bij vers 38. Er staat:

Toen antwoordden sommigen van de schriftgeleerden en Farizeeën: Meester, wij zouden van U een teken willen zien.

MATTHEÛS 12:38

Waar gaat dit allemaal over? Een deel ervan is niet zo moeilijk te begrijpen, namelijk het gedeelte over drie dagen en drie nachten. Jezus verwijst daar duidelijk naar het feit dat Hij zou sterven en drie dagen later uit de dood zou opstaan. Zelfs deze passage levert echter een kleine moeilijkheid op. Sommigen hebben er grote moeite mee gehad, omdat Jezus zei dat zoals Jona drie dagen en drie nachten in de buik van de walvis was, zo de Zoon des mensen drie dagen en drie nachten in het hart van de aarde zou zijn. Als dat betekent dat Jezus begraven zou worden en drie dagen en drie nachten begraven zou blijven, roept dat de vraag op hoe Hij op Goede Vrijdag gekruisigd en op zondagochtend uit de dood opgewekt kon zijn. Er zijn tussen vrijdag en zondagochtend eenvoudigweg niet genoeg dagen en nachten om Hem daar drie dagen en drie nachten te laten zijn.

Daar zullen we het over hebben, maar we willen naar de hele passage kijken. En er staan enkele dingen vóór die uitspraak. Er staat:

Toen zeiden een paar schriftgeleerden en Farizeeën: Meester, we willen een teken van u zien.

Waarom wilden ze een teken van Hem zien? Ze hadden Hem eerder in datzelfde hoofdstuk net een demon uit iemand zien uitdrijven, en wel op een indrukwekkende manier. Het lijkt erop dat dit binnen dezelfde context en op dezelfde dag gebeurde. Een blinde man kon daardoor zien, omdat de demon die hem blind had gemaakt uit hem werd geworpen. En toch vragen ze nu om nog een teken.

Het lijkt erop dat deze mensen gewoon tekenen wilden zien om maar tekenen te kunnen zien. Dat zou kunnen voortkomen uit een fascinatie voor sensationele dingen. Die bestaat beslist in het hart van velen. Voor hen is het leven slechts één lange aaneenschakeling van prikkelende, vermakelijke gebeurtenissen, en hoe sensationeler, hoe beter. Als dat hier het geval is, lieten ze daarmee zien dat hun interesses bijzonder oppervlakkig waren. Ze hielden zich niet zozeer bezig met morele kwesties. Het ging hun er meer om nog een voorstelling te zien, nog een kermistruc, nog een verbluffende demonstratie van een wonder.

Hoewel ik vermoed dat dit niet werkelijk achter hun uitspraak zat. Het is niet zozeer dat ze gewoon graag wonderen zagen. Ze hoefden Hem daar niet eens om te vragen, want Hij deed ze voortdurend. Ze hoefden alleen maar in Zijn buurt te blijven en dan zouden ze er meer zien. Dat ze Hem vroegen om een teken te mogen zien, geeft volgens mij niet zozeer blijk van een fascinatie voor tekenen en wonderen. Het brengt eerder twijfel tot uitdrukking, een gebrek aan geloof.

Ik zeg dat omdat hun uitspraak het volgende lijkt te impliceren: „Wij zullen U geloven als U ons een teken laat zien. Maar als U ons geen teken laat zien, zullen wij Uw aanspraken uiteraard niet kunnen aanvaarden.” Ze zijn gewoon onredelijk. Ze hebben zojuist tekenen gezien, maar zijn nog altijd niet overtuigd. Ze zeggen: „Nee, we willen iets zien wat veel overtuigender is dan dat.”

2

Tekenen als bevestiging van Gods woord

Jezus zei dat een goddeloos, slecht en overspelig geslacht een teken zoekt. Hij verwijst naar Zijn eigen geslacht. Hij verwijst in dit hoofdstuk zelfs nog drie keer naar Zijn geslacht. Met Zijn geslacht bedoelt Hij de mensen die in dezelfde tijd als Hij leefden, en in het bijzonder Zijn Joodse tijdgenoten.

Paulus dacht dat het Joodse volk ook de neiging had om tekenen te eisen, zoals hij duidelijk maakt in 1 Korinthe hoofdstuk 1. In vers 21 en 22 zei Paulus:

Want omdat, in de wijsheid van God, de wereld door haar wijsheid God niet heeft leren kennen, heeft het God behaagd door de dwaasheid van de prediking zalig te maken hen die geloven. Immers, de Joden vragen om een teken en de Grieken zoeken wijsheid;

1 KORINTHE 1:21-22

Paulus was zelf een Joodse man, maar hij zei dat de Joden over het algemeen geneigd zijn een teken te zoeken. Nogmaals, ik denk niet dat Paulus zegt dat deze mensen er gewoon graag mee vermaakt worden. Ik denk dat hij bedoelt dat de Joden geneigd zijn sceptisch te zijn, tenzij ze iets overtuigends zien, tenzij ze een of ander bovennatuurlijk teken zien. Hij zei dat de Grieken geneigd zijn sceptisch te zijn, tenzij ze overtuigende argumenten horen. De Grieken eisen wijsheid. Ze willen overtuigd worden. Ze willen logische argumenten horen. De Jood is er meer in geïnteresseerd een teken van Gods kracht te zien. In zekere zin is de Jood hierin prijzenswaardiger dan de Griek. Want Paulus vertelt de Korintheïers later zelf dat hij, toen hij kwam, niet kwam

En mijn spreken en mijn prediking bestonden niet in overtuigende woorden van menselijke wijsheid, maar in het betonen van geest en kracht,

1 KORINTHE 2:4

Dus in zekere zin kwam de manier waarop God Paulus leidde om te dienen niet zozeer tegemoet aan de Griekse fascinatie voor wijsheid en argumenten als wel aan het verlangen van de Joden om een demonstratie van de kracht van God te zien.

Het enige bezwaar dat Jezus ertegen heeft, denk ik, is dit: het probleem is niet zozeer dat ze graag willen zien dat de boodschap door tekenen wordt bevestigd. God heeft er niets op tegen Zijn boodschap met tekenen te bevestigen. Het slotvers

van het Evangelie van Markus zegt dat de apostelen overal heen gingen en het Evangelie predikten:

maar zij gingen overal heen om te prediken, en de Heere werkte mee en bevestigde het Woord door de tekenen die erop volgden. Amen.

MARKUS 16:20

Dat was Gods werkwijze. Toen de apostelen eropuit gingen om het Evangelie te prediken, bevestigde God graag dat hun woord waar was door tekenen en wonderen te doen, als bevestiging van het woord dat zij predikten. We zien dit in het hele Nieuwe Testament. En Paulus zei zelfs in 2 Korinthe, hoofdstuk 12, vers 12 dat bovennatuurlijke tekenen en wonderen enkele kenmerken van het ware apostelschap waren. Dat wil zeggen: God bevestigde de woorden van de apostelen door hun het vermogen te geven tekenen en wonderen te doen.

Het is dus niet zo dat God ertegen is dat mensen in de vorm van tekenen en wonderen bevestiging zoeken dat het woord werkelijk van God komt. Maar het probleem ontstaat als hun voldoende bewijs is gegeven en ze nog steeds uitvluchten zoeken voor hun ongeloof en zeggen: „Ik denk dat we nog meer tekenen moeten zien dan dit.” Er zijn tegenwoordig veel mensen die zo zijn en die niet Joods zijn. Wat Paulus in bepaalde opzichten over de Joden zei, geldt natuurlijk ook voor andere mensen die geen Joden zijn. Vaak heeft God ruimschoots voldoende bewijs gegeven van Zijn bestaan en van de waarheid van de Bijbel en het Evangelie. Maar veel mensen zien die en zeggen: „Ik geloof het nog steeds niet, tenzij God gewoon de hemel openscheurt en Zichzelf laat zien.”

Ik heb mensen dat horen zeggen. Maar naar mijn mening zijn ze dan niet redelijk. Ik denk dat God al op bovennatuurlijke wijze en in onmiskenbare bewoordingen heeft aangetoond dat het Evangelie waar is, voor wie bereid is erop te letten. Hij heeft dat bijvoorbeeld door de opstanding van Jezus gedaan.

3

Waarom wonderen ongeloof niet genezen

In Lukas 16 vertelde Jezus een verhaal over Lazarus en een rijke Joodse man. Die rijke man stierf en liet vijf nog levende broers achter. Hij smeekte of Lazarus uit het dodenrijk teruggestuurd kon worden naar het land van de levenden. Daar zou hij de broers van deze man dringend kunnen aanspreken en hen ervan kunnen overtuigen zich tot God te keren, zodat zij niet ook naar de hel hoefden te gaan. Deze rijke man, die zo bezorgd was om zijn broers, kreeg in het verhaal van Abraham te horen:

Abraham zei tegen hem: Zij hebben Mozes en de profeten. Laten zij naar hen luisteren.

LUKAS 16:29

Hij zei:

Hij echter zei: Nee, vader Abraham, maar als iemand van de doden naar hen toe zou gaan, zouden zij zich bekeren.

LUKAS 16:30

De laatste uitspraak in die hele gelijkenis is Abrahams weerwoord. Hij zei:

Maar Abraham zei tegen hem: Als zij niet naar Mozes en de profeten luisteren, zullen zij zich ook niet laten overtuigen, als iemand uit de doden zou opstaan.

LUKAS 16:31

Natuurlijk zien we dat werkelijk gebeuren in het geval van Jezus, Die uit de dood is opgestaan, terwijl er mensen zijn die niet geloven. Dat zijn dezelfde mensen die er in de eerste plaats niet in geïnteresseerd waren God te gehoorzamen. Ze luisterden niet naar het Woord van God. Ze waren er niet werkelijk in geïnteresseerd zich aan God

over te geven. Daarom zal zelfs een teken als de opstanding van een mens uit de dood geen mensen overtuigen die niet al openstaan voor de waarheid en God willen gehoorzamen. Tekenen brengen mensen niet zo sterk tot inkeer.

Jezus wekte een andere Lazarus uit de dood op, Zijn vriend Lazarus, in Johannes 11. Je zou denken dat iedereen die die demonstratie zag, beslist in Christus zou gaan geloven. Maar toen de Joodse leiders hoorden dat Jezus Lazarus uit de dood had opgewekt, besloten ze niet dat ze ongelijk hadden gehad door Jezus te vervolgen en dat ze Zijn volgelingen moesten worden, zoals ze terecht hadden moeten doen. In plaats daarvan besloten ze dat ze Lazarus ook moesten doden. Jezus gaf tenslotte een geweldig teken door een man die al vier dagen dood en begraven was, levend op te wekken. Maar het leven van Lazarus vormde bewijs voor de waarheid van Christus. Zo kunnen we zien dat deze mensen een bovennatuurlijk teken konden zien en toch niet geloofden.

Toen deze schriftgeleerden bij Jezus kwamen en zeiden: „Meester, wij willen een teken van U zien”, suggereerden ze daarmee: „Wij zouden graag een teken van U zien, en als U ons een teken laat zien, zullen wij geloven.” Dat is wat daarin besloten ligt. Ze suggereerden: „U zegt dat U een leraar bent die van God komt, en als dat waar is, zouden wij U graag willen geloven. Maar we willen een of ander goddelijk bewijs zien, zodat we weten dat U niet alleen maar doet alsof.”

Jezus wist dat deze mensen genoeg hadden gezien. Als ze onbevooroordeeld waren, konden ze geloven op grond van wat Hij hun al had laten zien. Bovendien wist Hij dat het geen oprechte mensen waren.

Ze hadden het Woord van God al, maar verwierpen het ten gunste van hun tradities. In hun hart waren ze slecht. Ze waren een slecht en overspelig geslacht. Daarom zoeken ze naar een teken. Niet zozeer omdat ze werkelijk een teken willen zien, maar omdat ze willen zeggen: „Ik heb nog steeds niet genoeg gezien om mij te overtuigen”, en dat als excuus willen gebruiken om niet te geloven.

Jezus antwoordde hun:

Toen antwoordden sommigen van de schriftgeleerden en Farizeeën: Meester, wij zouden van U een teken willen zien. Maar Hij antwoordde en zei tegen hen: Een verdorven en overspelig geslacht verlangt een teken, maar het zal geen teken gegeven worden dan het teken van Jona, de profeet. Want zoals Jona drie dagen en drie nachten in de buik van de grote vis was, zo zal de Zoon des mensen drie dagen en drie nachten in het hart van de aarde zijn. De mannen van Ninevé zullen opstaan in het oordeel samen met dit geslacht en zullen het veroordelen, want zij hebben zich bekeerd op de prediking van Jona; en zie, meer dan Jona is hier! De koningin van het Zuiden zal opstaan in het oordeel samen met dit geslacht en het veroordelen, want zij is gekomen van de einden van de aarde om de wijsheid van Salomo te horen; en zie, meer dan Salomo is hier!

MATTHEÛS 12:38-42

—Hij bedoelt de koningin van Sjeba—

4

Het teken van Jona en de bekering van Ninevé

Wat Hij zegt, is dat God niet tegemoet zal komen aan deze eis van de ongelovige, dat God teken na teken na teken moet geven. God zal doen wat Hij wil doen, en Hij zal niet handelen in reactie op de eisen van ongelovigen. Jezus zei echter dat er een teken zou zijn dat God hun zou geven. Dat noemde Hij het teken van de profeet Jona.

Op zichzelf zou niet te doorgronden zijn wat Hij daarmee bedoelde, maar Hij legde het vervolgens uit. Hij zei:

Want zoals Jona drie dagen en drie nachten in de buik van de grote vis, of de walvis, zat, zo zal de Mensenzoon drie dagen en drie nachten in het binnenste van de aarde zijn.

Dat is het teken van de profeet Jona.

Waar gaat dat over? Jona was een man, een profeet, die naar een bepaalde plaats werd gestuurd om daar te prediken, namelijk Ninevé. Hij wilde dat eigenlijk niet doen.

Ninevé was de hoofdstad van Assyrië, dat de vijand van zijn volk was. Het waren ook tamelijk verdorven en wrede mensen, en hij wilde helemaal niet graag naar hun land gaan. Hij wilde hen niet onder ogen komen. Sterker nog, hij wilde niet dat ze zich zouden bekeren. Hij wist dat ze nooit zouden horen dat God op het punt stond hen te oordelen als hij niet tot hen predikte. Daarom zouden ze ook niet geneigd zijn zich te bekeren. Hij hoopte dat God hen zou oordelen, dus ging hij de andere kant op. Hij stapte op een schip om in de tegenovergestelde richting te reizen, niet naar Ninevé.

Maar God stuurde een storm die het schip dreigde te laten zinken. Uiteindelijk werd Jona, na een reeks gebeurtenissen, op zijn eigen verzoek overboord gegooid. Hij lag in het water, en een grote vis die God had klaargemaakt, kwam en slokte hem op. Drie dagen en drie nachten later, zo wordt ons verteld, werd Jona op het strand uitgespuwd en kreeg hij opnieuw te horen dat hij naar Ninevé moest gaan. Deze keer deed hij dat. Toen hij daar predikte, ontdekte hij dat alle inwoners van Ninevé zich bekeerden. Ze keerden zich allemaal tot God, en natuurlijk spaarde God hen. Dat was nu juist wat hij in de eerste plaats niet had willen zien gebeuren.

Jezus maakt twee opmerkingen naar aanleiding van dit verhaal. De ene is dat God de inwoners van Ninevé een teken gaf. Het teken dat zij hadden, was deze man die uit de buik van een vis was gekomen. Het is niet duidelijk hoe de inwoners van Ninevé precies wisten dat Jona uit de buik van een vis was gekomen. Het is mogelijk dat, als hij werkelijk drie dagen en drie nachten in de buik van een walvis had doorgebracht, de spijsverteringssappen in de buik van de walvis, de zuren enzovoort, ervoor hadden gezorgd dat zijn haar uitviel en zijn huid gebleekt werd. Hij kan er heel eigenaardig hebben uitgezien.

Het is ook niet onmogelijk je voor te stellen dat er mensen stonden te kijken op de plek op het strand waar hij door de walvis werd uitgespuwd, en dat God dit hun als teken gaf. Daar kwam een man uit de buik van een walvis tevoorschijn, met een boodschap van God. Dat zou iets eigenaardigs zijn om te zien, en dat kan datgene zijn geweest waardoor ze zo onder de indruk raakten. Er werd hun een teken gegeven: een man die als het ware uit een watergraf kwam, uit de buik van een walvis, nadat hij daar drie dagen en drie nachten was geweest. Hij had een boodschap van God voor hen, en ze bekeerden zich.

Dat is het volgende punt dat Jezus maakt. God gaf niet alleen een teken in de persoon van Jona, maar de mensen die het teken zagen, de inwoners van Ninevé, bekeerden zich. Dat is wat Jezus in vers 41 zegt:

De mannen van Ninevé zullen bij het oordeel samen met deze generatie opstaan en haar veroordelen, omdat zij — dat wil zeggen, de inwoners van Ninevé — zich op de prediking van Jona hebben bekeerd; en zie, meer dan Jona is hier.

Het punt dat Hij maakt, is dat wat Jezus op het punt staat te ondergaan — sterven, drie dagen begraven zijn en uit het graf komen — een groter teken zal zijn dan het teken dat aan de inwoners van Ninevé werd gegeven. Jezus Zelf is een groter man, een groter profeet en een groter boodschapper dan Jona was. Toch zijn de Joden in de tijd van Jezus niet onder de indruk. Ze bekeren zich niet; ze komen niet tot bekering. De inwoners van Ninevé bekeerden zich wel toen ze Jona zagen en zijn boodschap hoorden.

Het punt is dat deze heidenen — en bedenk dat de Joden geneigd waren sterk op hen neer te kijken als een minderwaardig slag mensen zonder de wet — geestelijk ontvankelijker waren dan de Joden. De heidenen bekeerden zich toen Jona predikte. Maar Jezus, Die groter was dan Jona, predikte tot de Joden, en zij bekeerden zich niet.

God gaf de mensen van Ninevé en de mensen van Israël een teken. De mensen van Ninevé kregen het teken van een man die drie dagen en drie nachten in de buik van een walvis was geweest, eruit kwam en tot hen predikte. De mensen van Israël zouden een soortgelijk teken krijgen: een Man Die drie dagen en drie nachten in het graf zou zijn, of, zoals Jezus het zegt, in het hart van de aarde. Daarna zou Hij tevoorschijn komen en zo eveneens aantonen dat Zijn boodschap van God kwam. Het verschil is dat

Jona's toehoorders luisterden en zich bekeerden. De toehoorders van Jezus, Zijn eigen volksgenoten in het algemeen, deden dat niet. De uitzondering was een overblijfsel dat wel geloofde, en dat waren natuurlijk Zijn discipelen.

5

Drie dagen en drie nachten in het graf

De grootste moeilijkheid die deze passage voor christenen oplevert, is dat Jezus zei dat Hij drie dagen en drie nachten in het hart van de aarde zou zijn. Als Jezus op vrijdag werd gekruisigd, zoals traditioneel wordt geloofd, dan lag Hij vrijdagnacht en zaterdagnacht in het graf. Maar als Hij op zondagochtend uit de dood opstond, dan lag Hij zondagnacht niet in het graf. Daarom lag Hij slechts twee nachten in het graf. Hij lag geen drie nachten in het graf.

Bovendien lag Hij ook niet precies drie dagen in het graf. Als Hij vrijdag laat in de middag werd begraven en zondagochtend heel vroeg opstond, lag Hij in werkelijkheid niet veel langer dan één volle dag in het graf, met een heel klein stukje van de vrijdag en een heel klein stukje van de zondag. De zaterdag zou de enige volle dag zijn waarop Hij in het graf lag, en Hij lag er maar twee nachten. Het lijkt dus niet te rijmen met het idee dat Jezus op vrijdag stierf en werd begraven en op zondag opstond, wanneer er wordt gezegd dat Hij drie dagen en drie nachten in het hart van de aarde was.

Een van de manieren waarop veel christenen menen dat dit moet worden opgelost, is eenvoudigweg te zeggen dat Jezus niet op vrijdag stierf, maar op donderdag. Als Hij inderdaad op donderdag stierf, dan zouden donderdagnacht, vrijdagnacht en zaterdagnacht natuurlijk samen drie nachten vormen. En donderdagmiddag plus de hele vrijdag en zaterdag zouden de drie dagen vormen. Hij zou dan vóór zonsopgang op zondag opstaan. Jezus zou dus het grootste deel van drie dagen en alle drie de nachten in het graf zijn geweest, en dat zou voldoen aan de bewoording van deze passage.

Dat heeft velen die ernaar kijken gerustgesteld en tevreden gesteld, maar voor mij levert het enkele problemen op. Er is maar één plaats in de Bijbel waar staat dat Hij drie dagen en drie nachten in het graf zou zijn, en dat is deze passage. Op verscheidene

andere plaatsen zei Jezus dat Hij op de derde dag zou opstaan. Zelfs nadat alles voorbij was, schreef Paulus in 1 Korinthe 15:

en dat Hij begraven is, en dat Hij opgewekt is op de derde dag,
overeenkomstig de Schriften,

1 KORINTHE 15:4

Als iemand letterlijk op de derde dag opstaat, kan hij niet drie dagen en drie nachten in het graf hebben gelegen. Want als hij drie dagen en drie nachten in het graf ligt en daarna opstaat, is dat de vierde dag. Na de derde dag en de derde nacht komt de vierde dag. Dus als Jezus letterlijk drie dagen en drie nachten in het graf lag, vond Zijn opstanding plaats op de vierde dag, na de derde dag en de derde nacht. Je ziet welk probleem dat veroorzaakt.

Zoals ik al zei, zijn er minstens drie keren waarop Jezus zei dat Hij op de derde dag zou opstaan, en Paulus vertelt ons dat Jezus op de derde dag opstond. Slechts één keer lezen we: „drie dagen en drie nachten”,

en dat is juist op deze plaats, waar Jezus Zichzelf met Jona vergelijkt. Ik wil opperen dat Jezus een gangbare zegswijze gebruikte die goed bekend was onder de Joden tot wie Hij sprak. In hun gewone manier van spreken duiden de Joden een deel van een dag, hoe klein dat deel ook was, aan alsof het een dag en een nacht was.

Neem mij dit niet kwalijk; zij waren degenen die dat deden. Maar het is bekend dat dit zo was. Archeologen hebben in Israël veel documenten gevonden die bevestigen dat de Joden over een deel van een dag spraken alsof het een dag en een nacht was. Ik weet niet waarom ze dit deden, maar het is bekend dat ze het deden.

Als Jezus op vrijdag stierf, lag Hij een deel van de vrijdag in het graf. Als Hij op zondag opstond, lag Hij een deel van de zondag in het graf en natuurlijk de hele zaterdag. Als Jezus de gangbare Joodse zegswijze gebruikte waarbij ieder deel van een dag als een dag en een nacht werd aangeduid, dan kon men volgens die zegswijze zeggen dat Hij drie dagen en drie nachten in het graf lag.

Wij zouden zeggen dat dit misleidend is, maar het is een zegswijze. In alle culturen, ook in de onze, gebruiken we uitdrukkingen die niet precies kloppen. Als ik zeg dat ik een kikker in mijn keel heb, begrijp je wat ik bedoel, omdat je tot mijn cultuur behoort. Maar het klopt niet letterlijk. Er zit niet werkelijk een amfibie in mijn hals. In iedere cultuur bestaan vaste manieren van spreken. Zoals ik het begrijp, gebruikte Jezus eenvoudigweg die zegswijze, en dan kan Hij letterlijk op de derde dag zijn opgestaan.

Kijk, als Hij op vrijdag gekruisigd werd, was dat de eerste dag dat Hij dood was. Zaterdag was de tweede dag en zondag de derde dag. Als Hij werkelijk op donderdag gekruisigd werd en op zondag opstond, dan lijkt het erop dat Hij op de vierde dag opstond.

We hebben dus wel dat kleine probleem waar veel mensen mee geworsteld hebben. Sommigen hebben het, zoals ik al zei, opgelost door te zeggen dat Jezus op donderdag stierf. Ik kan niet met zekerheid zeggen dat ze ongelijk hebben. Maar wanneer de Bijbel zegt:

„Hij stond op de derde dag op”, dan lijkt mij dat dit erop wijst dat Hij in werkelijkheid slechts delen van drie dagen en drie nachten in het graf lag. Zijn uitspraak was:

„Hij zou drie dagen en drie nachten in het graf liggen.” Dat is in feite een Joodse uitdrukking die zij op de juiste manier zouden hebben begrepen. Dat deden ze inderdaad, want in Mattheüs 27 zeiden ze:

We moeten het graf tot de derde dag verzegelen.

MATTHEÛS 27:64

En dat zeiden ze hoewel ze Hem deze uitdrukking hadden horen gebruiken. Zo begrepen zij het dus. Ik weet niet precies hoe jij dit begrijpt, maar we zullen proberen meer inzicht te krijgen.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Mattheüs 12:38
- 1 Korinthe 1:21-22
- 1 Korinthe 2:4
- Markus 16:20
- Lukas 16:29
- Lukas 16:30
- Lukas 16:31
- Mattheüs 12:38-42
- 1 Korinthe 15:4
- Mattheüs 27:64

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.